

Сергеј Јесењин - Песма о керуши

Сергеј Јесењин је себе је сматрао „песником села“, због свог порекла, па су чести мотиви у његовој поезији управо живот на селу и љубав према животињама. У “Песми о керуши” и њених седморо жутих штенади, керуша је симбол свих мајки и материнства а сама песма универзална је химна о безграничној мајчинској љубави.

За разлику од животиња, човек је овде приказан као непријатељско биће чији је циљ да уништава и наидиличније тренутке не базирајући се на било чија осећања. Човек, са својим рушилачким нагоном, најнемилосрднији је непријатељ природе.

Песма о керуши једно је од најпознатијих дела руског песника Сергеја Јесењина. Као централни мотив јавља се материнство, тема којом су се бавили многи књижевници. Међутим, Песма о керуши прилази овој теми на другачији начин, из угла једне керуше која је изгубила седморо штенади. Иако се ради о животињи, песник не потцењује њен бол, схвата га и готово изједначава са болом човека.

На почетку песме, Јесењин слика амбијент у коме се рађају младунци. Он је крајње идиличан, у складу са мајчинским осећањем. Керуша лиже младунце и доји их. Свесна је своје дужности и обавља је стрпљиво и нежно. Када се боја вечерњег неба изједначила са бојом длаке младунаца, настаје преокрет. Све животиње траже збег. Спремају се на починак и траже што удобније место. Готово савршена сеоска слика пред смирај дана пада пред лицем тмурног сељака. Он ставља очигледно непожељну младунчад у џак и они из топлог мајчиног окригља доспевају у мрачну врећу из које више није било повратка. Њихов живот трајао је колико и једна обданица. Живот који одговара лептиру, а не псу.

Керуша је трчала вођена мајчинским инстинктом. Провела је кратко време уз своју штенад, али чак је и тај један дан био довољан да их безгранично заволи. Испуњена је страхом, али и даље трчи кроз мрклу ноћ. Једини сапутник јој је месец који обасјава пут без повратка. Када га је угледала како се жути на небу, учинило јој се да јој се то осмехује једно од њених кучића. Ипак, небо није могла да дохвати. Покушала је да га дозове и завијала је гласом очајника. Тада је и месец нестао, те је керуша остала сама. Нестало је звукова, а онда и слика. Њене су се очи скотрљале низ снег, а срце је престало да куца од бола.

Иако се у називу ове песме помиње керуша, сваком читаоцу је јасно да је она само симбол за све мајке овог света, биле оне у људском или животињском облику. Туга је свуда иста, упркос различитим именима које јој људи дају. „Песма о керуши“ је универзална химна о мајчинској безграничној љубави.

Песма о керуши једна од његових аутобиографских песама

Врста - наративна лирска песма

Тема - мајчинска љубав и бол, тужна куја

Осећаји - љубав, туга, очај и немоћ

- супротстављеност човека и животиње има алегоријски смисао - природа је у лику животиње, њеној љубави и брижности место је складног и сретног живота, а све то уништава човек у лику окрутнога и бездушнога газде

Ликови

Керуша представља склад и лепоту у природи, мајчинску љубав; туга, очај и немоћ кад губи децу

Човек (газда)- приказан као непријатељ који руши, уништава, не обазире се на туђе осећаје

- универзална порука - природу као место изворне лепоте и осећајности човек уништава својом немилосрдношћу и рушилачким нагоном

Сергеј Јесењин - Песма о керуши

Јутрос у кошари, где сја, шушка

Низ рогоза жућкастих и крутих,

Седморо је оштенила кучка,

Седморо је оштенила жутих.

До у сумрак грлила их нежно

И лизала низ длаку што руди,
И сливо се млак сок неизбежно,
Из тих топлих материнских груди.

А увече, кад живина јури,
Да заузме мотке, ил прут јак,
Изишо је тад домаћин тмури,
И сву штенад потрпо у џак.

А она је за трагом трчала,
Стизала га, као кад уходе...
И дуго је, дуго је дрхтала
Незамрзла површина воде.

При повратку, вукућ се по тмини,
И лижући зној с бедара лених,
Месец јој се над избом учини,
Као једно од кучића њених.

Зурила је у свод плави, глатки,
Завијала болно за својима,
А месец се котрљао танки,
И скрио се за хум у пољима.

Немо, ко од милости ил среће,
Кад јој баце камичак низ брег,

Пале су и њене очи псеће,
Као златни сјај звезда, у снег.

Честа тема поезије Сергеја Јесењина је руско село и љубав према животињама. Антологијску песму прожету хуманизмом, Песму о керуши написао је 1915. године. У основи песме је истинит догађај из Јесењиновог села Константинова. Песма о керуши је објављена у колективној збирци Бојаџинца речи.

У Песми о керуши Сергеј Јесењин веома снажно слика љубав керуше, њену нежност према својим штенцима који су тек дошли на свет. Њена срећа траје само један дан, а увече њене штенце, безосећајно узима "домаћин тмури" и трпа их у џак. Керушу гони јака материнска љубав и она креће за човеком. Али, када га стигне може само да гледа у незамрзлу површину воде која је дрхтала дуго. Штенци које је човек бацио су остали у води. Керуша се враћала, завијала болно за

својим штенцима и очекивала их. "И месец јој се под избом учини као једно од кучића њених." Њен бол је веома велики и "немо, ко од милости ил среће... пале су и њене очи псеће". Њене очи су постале звезде и пале су у снег који јој пружа последње уточиште.

Шта ст закључили о човеку и природи читајући ову песму?

Шта симболише и представља керуша а шта човек?

Које су емоције заступљене у песми?